

N:r 13.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 juli 1908

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

67 årg.

Innehåll: Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Trettio år, av P. W. — Svenska Missionsförbundets konferens. — Invigningen av Missionsskolan på Lidingön, av J. Lundahl. — Jesus ropade och sade: Om någon törstar o. s. v., av P. W. — Från Expeditionen. — Offerdagen, av P. W. — Från verksamhetsfältet. — Från andra läger. — Några råd att akta på vid missionsmöten, av J. Sköld. — Räddning ur tvåfaldig nöd. — Ty det är en enda Gud och enda medlare o. s. v., av P. W. — Ett ord om barnuppfostran, av P. W. — Luthers predikosätt. — Svenska män och kvinnor, upprop. — Mötesannonser.

Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus.

I honom haven även I... blivit beseglade med löftets helige Ande, som är vårt arvs pant till egendomsfolkets återlösning, till beröm för hans härlighet. Ef. 1: 15.

Aposteln fortsätter här att tala om den helige Ande, som de troende fått.

Anden, säger han, är vårt arvs pant, d. v. s. han är panten på det arv, som sedan kommer. Gud har icke allenast givit ett löfte utan ock en pant. Det är ju vanligt bland människor, när den ene lovar den andre något, att han giver honom en pant för att göra löftet riktigt säkert. Just så har Gud gjort. Han har lovat dem, som tro på Kristus, ett härligt arv, och så har han givit dem en pant på förhand, nämligen den helige Ande. Icke så till förståendes, som skulle löftet därigenom bliva säkrare, utan det har skett, för att vi skulle bliva vissare på löftet om arvet. Vi, som fått Anden såsom en förstling, säger Paulus i Rom. 8: 23, vi vänta efter barnskapet, nämligen vår kropps återlösning. När vår kropp genom en salig uppståndelse blivit återlöst från förgängelsens trældom, och hela naturen i sammanhang därmed blivit återställd och befriad från den förbannelse, som kommit över henne för syndens skull, då, då först, är frälsningens verk fullkom-

nat i högsta mening. Vad som var fullkomnat, när Frälsaren dog på korset, det var vad han enligt Guds plan och löfte hade att göra här på jorden för att lägga grund till världens frälsning. Därmed var hans verk ännu icke avslutat, utan han fullföljer det alltjämt genom Anden, som han sänder. Och så skall det fortgå intill den dagen, då de, som avsomnat i tron på honom, skola återlösas från förgängelsens trældom. Därom säger aposteln annorstädes: Vi vänta från himlarna Frälsaren, som skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp, efter den kraft, med vilken han förmår att underlägga sig allt (Fil. 3: 20 följ.).

Den helige Ande är vårt arvs pant till egendomsfolkets återlösning, tillägger aposteln. I Gamla testamentet kallades Israels folk Guds egendomsfolk. Där om säger Moses till folket: Du är ett folk, heligt åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till sitt egendomsfolk bland alla folk, som äro på jorden (5 Mos. 7: 6). Tänk, vilka härliga ord! Men i Nya testamentet är det det andliga Israel eller Guds församling, som denna titel tillkommer. Ty det gamla Israel var allenast en förebild till det rätta Israel eller den kristna församlingen. Paulus kallar därför församlingen för Guds Israel (Gal. 6: 16). Och Petrus säger till de troende: I ären ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett egendomsfolk, d. v. s. ett folk, som Gud har utkorat åt sig själv till arv och egendom (1 Petr. 2: 9).

Ja, vi höra honom till. Och något saligare än att höra honom till kan icke tänkas. Ack, du som kanske går där många gånger bekymrad och orolig, tänk därpå, att du hör Gud i himmelen till. Om det är svårt nu, så att du, i likhet med alla andra Guds helgon, måste vandra genom mörka dalar, så räcker det bara en kort liten tid. Det har snart en övergång. Om det än dröjer tre, fyra eller fem årtionden, vad mer? Det är ingen evighet. Men sedan följer den eviga härligheten, som intet öra hört, och intet öga sett och intet människohjärta anat, då Herren Jesus kommer för att från förgångelsens tråldom återlösa sitt egendomsfolk. Han skall icke tappa bort någon, icke glömma någon enda. Han känner igen dem allesanman. Han har tecknat dem på sina händer, och sina händer skall han icke förgäta.

Jag hörde för kort tid sedan en mor berätta, att hennes lille Lars blivit mycket sorgsen, när en god vän till familjen hade dött. Modern sökte trösta honom därmed, att den avlidne skulle en dag stå upp ifrån de döda igen. Då frågade gossen: »Men hur skall Gud känna igen honom, när han med alla andra står upp ifrån de döda?» Hon sökte att på sitt vis förklara detta för honom. Dagen därefter fick hon se gossen stå vid fönstret med ögonen riktade upp mot himmelen. Och hon hörde honom bedja: »Käre Gud, titta riktigt på Lars, så att du känner igen mig, när jag skall stå upp ifrån de döda.» Ja, Gud skall icke glömma någon. Han känner igen dem alla. Han vet, var de äro. Icke bara jorden utan även havet skall giva åter sina döda. Om man än brant upp deras kroppar och kastat deras aska för vinden — sådant hava ju många millioner troende Guds barn måst utstå — så vet dock Herren Jesus, hur han av denna så illa hanterade, skröpliga lekamen skall göra en härlighetskropp, lik honom själv. Det budet fick han av sin Fader. Du behöver därför icke vara orolig för den saken. Lika litet som du behöver frukta, att två gånger tre skall bli tjugutre, lika litet behöver du frukta, att ett Guds frälsningsord skall ändras.

Denna egendomsfolkets återlösning skall nu vara till beröm för hans härlighet, säger aposteln. Märk, hur han upprepar detta. Till Guds ära, till Guds förhärlikande skall allt tjäna. Liksom det var ett vanärande av Gud, att människorna syndade, så är det ock en ära och härlighet för Gud, att människor bliva frälsta från synden samt återställda till den rättfärdighet och helighet, som de voro skapade till. Det är icke så, som en falsk s. k. vetenskap påstår, att människan härstammar från djuren, att hon börjat sin tillvaro här på jorden ungefär som ett oskäligt djur men så småningom undan för undan utvecklats, tills hon blivit, vad hon nu är. Nej, hon har blivit direkt skapad av Gud och har börjat sin tillvaro såsom vis och helig. Men hon föll i synd, kom bort från Gud, och nu gäller det för Gud att i Kristus Jesus upprätta och återställa henne.

Det är även märkligt, att icke blott den kristna trosläran talar om detta, utan, såvitt vi känna, tala alla hednafolks sagor om en försvunnen gyllene tid, då människorna voro rättfärdiga, heliga och fromma. Den kände forskningsresanden Stanley blev mycket överraskad, när han kom in i det svartaste Afrika och där fick

höra samma lära, nämligen att folket förut varit gott och fromt men — rätt egendomligt — genom dryckenskap blivit så förfallet som det nu är.

Om vi nu kasta en återblick på hela denna avdelning av apostelns brev, så märka vi, med vilket orubbligt allvar han framhåller samt gång på gång upprepar följande punkter:

Först att frälsningen är av Gud, har sin grund i hans kärlek, i hans egen föresats, och är bestämd efter hans egen viljas råd utan någon inblandning av någons värdighet eller förtjänst;

för det andra att frälsningen sker allenast genom Jesus Kristus, så att endast de varda frälsta, som genom tron äro i honom;

för det tredje att det yttersta ändamålet med hela frälsningens verk är Guds eget förhärlikande.

Vilken orubblig klippta är icke detta att vila på! När Moses talade till Israels folk om dess utkorelse till Guds egendomsfolk, så tillade han: Icke var det därför, att I voren större än alla andra folk, som Herren fäste sig vid eder och utvalde eder, utan emedan Herren älskade eder och ville hålla den ed, som han hade svurit edra fäder. Vet därför, att Herren din Gud, han är Guden, den trofaste Guden, som håller sitt förbund (5 Mos. 7: 7 f.). Kunde sådant sägas till det gamla egendomsfolket, huru mycket mer gäller det då icke det nya! Bergen skola vika och högarna falla, men av Guds ord skall icke ett jota rubbas, icke en bokstav förändras. Den som håller sig vid detta, han håller i ett säkert fäste.

»Ja, säger någon, men jag håller så svagt.» Nuväl, bed då Gud om nåd att kunna hålla starkare. Bruka ordet och Herrens nattvard och öva dig i tron, att den må bli starkare. Men är den svag, så behöver du ändå icke vara rädd. När en moder bär sitt barn över ett farligt ställe, så händer det väl, att barnet fruktar och bävar, men modern håller i, och barnet håller i. Barnet håller modern om halsen, och modern håller barnet om hela kroppen. Om nu barnet i förskräckelsen skulle släppa för ett ögonblick, tror du väl, att modern skulle släppa för det? Nej, modern håller i lika säkert. Men skulle hon släppa, då hjälpte det nog icke, att barnet hölle i. Det skulle nog då falla. Barnets trygghet beror alltså därpå, att modern så säkert håller i det. Även om barnet darrar och fruktar och skriker av förskräckelse, så går det lika bra. Nuväl, där har du en svag bild av din Gud och hans omsorg om de sina.

Ja, Gud vare lov för den utesägliga trygghet vi hava i Jesus Kristus. I honom hava vi trygghet för i dag, trygghet för i morgon, trygghet mitt i döden och trygghet för evigheten. Vad kunna vi mer begära? Låt oss tro, orubbligt tro, tro som barn och hålla ut i tron intill änden. Amen.

P. W.

Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. 1 Kor. 15: 57.

Rom. 2: 25—29.

v. 25. Judarne tröstade därpå, att de voro omskurna. Men Paulus säger, att omskärnelsen gagnar, endast om de fullgöra lagen. Så trösta nu många därpå, att de äro döpta och kristna, men dopet gagnar, endast om de tro på Kristus och följa honom. Även kunna många finnas, som trösta därpå, att de tillhöra en kristen församling, ehuru de aldrig blivit födda på nytt utan äro ganska världsliga i både sinne och leverne.

Omskärnelsen var en förebild till dopet. I Kol. 2: 10 f. kallar därför aposteln dopet för Kristi omskärelse d. v. s. den omskärelse, som är av Kristus. Omskärnelsen 1:o) skedde på åttonde dagen efter gossebarnets födelse och bestod däri, att förhuden på den manliga könslemmen skars bort; 2:o) omskärnelsen var ett in-segel på Guds förbund med Abraham; 3:o) den medförde en andlig välsignelse; 4:o) om juden blev en lagens överträdare, så förlorade han denna välsignelse; 5:o) om han omvände sig igen, så blev han åter delaktig av välsignelsen. Det är många viktiga lärdomar angående dopet, som ligga här.

När juden är en lags överträdare, så har hans omskärelse blivit förhud, d. v. s. då är han att räkna såsom oomskuren.

v. 26. Aposteln vill alls icke säga, att en hedning verkligen *kan* hålla den mosaiska lagen. Men han *tänker* sig en hedning, som utan att äga lagen och omskärnelsen likväl lever just så, som lagen kräver. Om så vore, säger han, så skulle Gud anse honom lika god, som om han vore omskuren. Att vara omskuren gäller i och för sig ingenting. Läs 1 Kor. 7: 19.

v. 27. Om en hedning levde så, som Guds lag bjuder, så skulle hans liv bli en dom över en jude, som överträder lagen. Läs Matt. 12: 41 f. Sammalunda nu: när någon lever gudfruktigt och rättfärdigt, så är hans liv en dom över alla, som leva ogudaktigt. De som äro troende böra framför allt se till, att icke mången icke troendes liv blir en dom över dem. Det händer icke sällan, att t. ex. icke troende i affärer visa sig hederligare än en och annan troende, så ock att icke troende arbetare eller tjänare äro mer pålitliga, flitiga, samvetsgranna, plikttrogna än somliga, som berömma sig av tron på Kristus. Tänk vilken dom!

v. 28. Den är icke jude i sann mening, som endast är det i *det uppenbara*, d. v. s. det yttre, så att han är omskuren. Så är icke heller den kristen i sann mening, som är det endast i det yttre, så att han är döpt.

v. 29. Jude i sann mening är endast den, som är det i *det fördolda* d. v. s. i det inre, så att han i hjärtat är en sann Abrahams son.

Med hjärtats omskärelse menas avsondring av allt orent och syndigt från det inre livet. Läs 3 Mos. 26: 41, 5 Mos. 10: 16, 30: 6, Jer. 4: 4, 14, 9: 26, Hes. 44: 7.

Omskärelse i anden är den inre hjärtats rening, som verkas av den helige Ande. Läs Apg. 15: 9, Fil. 3: 3. *Omskärelse i bokstav* är den yttre, kroppsliga omskärelse, som sker på grund av lagens bud.

Den yttre omskärnelsen har sitt beröm av människor. Judarne voro stolta däröver, såsom de än i dag äro. Den inre har sitt beröm av Gud. Läs Apg. 7: 51. Tillämpning på dopet.

P. W.

Trettio år

hava nu förflutit, sedan Svenska Missionsförbundet bildades. Och när vi se tillbaka på den utveckling, som under denna korta period försiggått, så måste vi erkänna, att den vida övergår allt, vad vi i begynnelsen kunde tänka eller drömma. Anledningen till Missionsförbundets bildande var ju sorglig. Huru gott hade det icke varit, om alla de andliga intressen och krafter, som voro förenade omkring Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, hade kunnat förbliva ett. Men det blev omöjligt till följd av Fosterlandsstiftelsens uppträdande mot de mer frikyrkligt sinnade elementen. En inre spänning var ju märkbar under några föregående år, förorsakad närmast av striderna om försoningsläran. Den sprängde dock icke föreningsbandet. Men när striderna om nattvardsfirandet tillkommo, då brast det. Det skedde 1878. För egen del gjorde jag, vad i min förmåga stod, för att förhindra dess bristning, och jag tror mig kunna med sanning säga, att om jag icke hade intagit den medlande och tillbakahållande ställning, som jag då intog, så hade Missionsförbundets bildande skett två, om ej tre, år tidigare, än det nu skedde. Men det oundvikliga kom. Fosterlandsstiftelsen uteslöt från sig föreningar och provinsombud, som anslutit sig till den mer frikyrkliga rörelsen. Jag säger »mer frikyrkliga», ty Fosterlandsstiftelsen själv var till sin rot och karaktär, även den, en frikyrklig rörelse, vilket bäst bevisas av det motstånd, hon rönt från statskyrkans sida. Men hon stannade på halva vägen. Hon försvarade tappert i ord och handling lekmäns rätt att i konventiklar samlas omkring *Guds ord*. Men de troendes rätt att i avskildhet från världen samlas omkring *Herrens bord*, mot den reste hon sig till kamp. Sedan dess har emellertid utvecklingen gått därhän, att hon säkert icke nu skulle göra, vad hon då gjorde. Men vad som en gång brustit, är icke lätt att åter hela. Det hade varit lättare att förhindra bristningen. Dock — vad framtiden bär i sitt sköte, det är icke lätt att säga. Men om icke alla tecken bedraga, så sker inom Fosterlandsstiftelsen en alltfjämt — om än sakta — fortgående utveckling såväl i frikyrklighet som ock i insikt, att den försoning, som Guds ord talar om, icke är en Guds försoning med människan utan en människans försoning med Gud, en försoning, som utgår från Gud och är riktad på människan, och vars medelpunkt är Kristus Jesus. Denna utveckling skall ock påskyndas genom den inom statskyrkan sig utbredande teologiska riktning, som i andra trosartikelns samtliga huvudpunkter ser idel sagor och i den punkten allena historisk sanning, att Jesus är korsfäst, död och begravnen.

Svenska Missionsförbundet bildades på sin tid såsom en sammanslutning av en mängd var för sig självständiga kristna församlingar för gemensam inre och yttre mission. Det har ock allt hertilldags förblivit denna sin grundprincip troget. Visserligen hava då och då, här och där, strävanden yppat sig att förvandla det till ett kyrkosamfund. Men det står där ännu i dag, liksom första dagen, såsom ett *missionsförbund* och ingenting annat. Dess medlemmar äro inga enskilda personer utan endast kristna församlingar och föreningar. Dess högsta myndighet är den årligen sammanträdande *konferensen*, och denna är icke ett *kyrkomöte* utan en *missionskonferens*, vars överläggningar och beslut röra sig uteslutande om *missionsangelägenheter*. Den av konferensen tillsatta styrelsen är ingen kyrkostyrelse utan en *missionsstyrelse*. Hon har ingen myndighet över församlingarna, ingen rätt att på något vis bestämmande ingripa i deras inre angelägenheter. Varje församling är en kyrka för sig, alldeles såsom de äldsta apostoliska församlingarna. Hon ordnar och bestämmer — alldeles oberoende av andra — sina kyrkliga förhållanden: sin ekonomi, sin gudstjänstordning, sin församlingsvård, sin platsverksamhet, bygger bönehus, antager predikanter, kretsföreståndare o. s. v. Missionsförbundet såsom sådant har sina missionärer för den yttre missionen, sina distriktsföreståndare och resepredikanter för den inre. Dessa äro i sin verksamhet underordnade konferensens och styrelsens myndighet. Missionsförbundet har ock en skola, som söker bereda begåvade, unga, troende män nödig utbildning för predikokallet. Men sedan dessa genomgått skolan, så beror det på församlingarna att kalla dem eller icke. Där har Missionsförbundet ingen rätt att inblanda sig — utom den rätt, som tillkommer var och en annan, att, när så påferdras, biträda med råd och upplysningar, m. a. o. att tjäna och hjälpa.

Det torde icke kunna betvivlas, att Missionsförbundets hastiga och kraftiga utveckling under de gångna 30 åren i ej oväsentlig grad berott därpå, att det stått på denna breda, demokratiska bas, som ock är den apostoliska. Församlingarna ha därigenom blivit nödgade och vana att reda sig själva, ansvarskänslan har blivit väckt och stärkt. Och det har tjänat till deras uppfostran. Visserligen har det också vållat många lidanden. Men utan lidande ingen uppfostran. Lidandet verkar uthållighet, uthålligheten verkar, att man blir beprövad (Rom. 5). Och det gäller både den enskilde och församlingen. Erfarenheten inom Missionsförbundet har också bekräftat det. Man säger, att siffror tala. Det må då vara tillåtet att här anföra några sådana. Missionsförbundet utgav i runt tal*

för den inre missionen

under sitt första	år	kr.	11,200
» » tionde	»	»	30,500
» » tjugonde	»	»	58,200
» » trettionde	»	»	94,200**

* I här angivna utgiftsposter äro alla omkostnader för expeditionen m. m. inberäknade och lika fördelade mellan de två missionsgrenarna.

** I denna summa är icke inberäknad den insamling, som

för den yttre missionen

under sitt första	år	kr.	2,870
» » tionde	»	»	74,900
» » tjugonde	»	»	156,600
» » trettionde	»	»	265,500

Till Missionsförbundet voro anslutna

under dess första	år	81 församlingar
» » tionde	»	500
» » tjugonde	»	971
» » trettionde	»	1,229

Må vi hembära äran för allt åt Gud och vår Herre Jesus. Alltsammans är det av Gud genom Jesus Kristus. Må han genom sin Ande hjälpa Missionsförbundet att förbliva sina grundsatser troget, att utvecklas mer och mer enligt dessa grundsatser, men undvika all utveckling, som leder bort från dem. Må även församlingarna genom Guds nåd utvecklas i tro och gudaktighet samt växa upp till honom, som är huvudet, Kristus, samt sålunda bliva allt mer och mer kraftiga att delta i det arbete, som åligger Missionsförbundet: att göra alla folk till Kristi lärjungar.

P. W.

Svenska Missionsförbundets konferens,

den 30:de i ordningen, avhölls i Immanuelskyrkan i Stockholm den 18 juni. Närmare 600 ombud från landets skilda delar voro närvarande.

Sedan sången nr 390 i Sv. Missionsförbundets sångbok avsjungits, inleddes förhandlingarna av missionsföreståndaren, lektor P. Waldenström, som med ledning av Davids 46 psalm bland annat framhöll vikten av att hålla sig till Herren och förlita sig på honom. Han har lovat vara en tillflykt och en hjälp. Och han är väl beprövad. Det är viktigt att ihågkomma detta, så att man icke sätter sitt hopp till människor. Så länge missionens vänner hålla sig till Herren i ödmjörhet och giva honom äran, går det väl. Det är en nåd, om han vill använda oss som redskap, då han utför sitt verk. Och då arbetet krönes med stor framgång, såsom det gjort under det gångna året, hava vi orsak att fröjdas. Men vi böra göra det med bavan och giva Herren äran för allt.

Så hälsades den stora skaran av ombud välkomna, och över förhandlingarna och besluten nedkallades Guds välsignelse.

På förslag av ordföranden beslöt konferensen härpå att till konungen avläta ett telegram av följande lydelse:

Hans Majestät konungen!

Svenska Missionsförbundets konferens, som i dag sammanträtt, beder härmed att till Eders Majestät få framföra sina varmaste välönskningar, bedjande Gud, att han må giva Eders Majestät visdom och kraft att

skett av enskilda personer för byggande av den nya missions-skolan. Över denna insamling kommer en särskild redovisning att lämpas, när verket en gång är färdigt.

fullfölja den bana, som Eders Majestät begynt, och som, hur kort den än hittills varit, dock varit lång nog för att fylla alla kristligt sinnade undersåtars hjärtan med glädje och hopp.

På konferensens vägnar:

P. Waldenström.

Till svar på konferensens hälsning ingick följande telegram:

Lektor P. Waldenström, Stockholm.

Med uppriktig glädje har jag mottagit hälsningen från Svenska Missionsförbundet och beder dig till konferensen framföra uttrycken av min varmaste och hjärtligaste tack för så vänligt uttalade känslor samt mina bästa välönskningar för dess arbete.

Gustaf.

Telegrammets uppläsande åhördes av konferensdeltagarna stående och man sjöng med varm känsla: »Du, som all världens konung är, välsigna rikt vår konung kär» etc.

Till Missionsförbundet i Amerika, som samtidigt höll konferens i Moline, Ill. avsändes följande telegram:

Rev. Björk, Moline, Ill.

Missionsförbundets konferens sänder edert förbund en hjärtlig brödershälsning.

Waldenström.

På detta telegram anlände följande svarstelegram:

Moline 18.

Dr Waldenström, Stockholm.

Hälsning till Förbundet i Sverige.

Björk.

Till konferensens ordförande valdes enhälligt lektor *P. Waldenström*. Till vice ordförande utsågos: predikanten *J. Norberg*, Göteborg, redaktör *J. B. Gauffin*, Uppsala, och pastor *K. Palmberg*, Smålands Taberg. Till sekreterare för konferensen valdes kandidat *Gust. Mosesson*, Uppsala, och direktör *G. Erixon*, Stockholm. Justeringsmän blevo byggmästaren *Anders Pettersson* och skräddarmästare *Claës C. Westerberg*, Stockholm.

För konferensen föreställdes av ordföranden pastorerna *A. Lydell*, föreståndare för Amerikanska Missionsförbundets barmhärtighetshem i Chicago, förr missionär i Alaska, *F. O. Svensson*, South Mountain, Conn., *G. E. Pihl*, New Britain, Conn., *I. Skoog*, Iron Mountain, Mich., *C. A. Törnqvist*, Omaha, Nebr., *Dahlberg*, Ottumwa, Iowa, *J. E. Seth*, Spokane, Wash., *Lundqvist*, Batavia, Ill., och *Carl Andersson*, San Francisco. Till konferensen ankommo senare pastorerna *A. L. Nyström*, Chicago, och *C. A. Nelson*, Denver.

Revisionsberättelsen föredrogs under pastor *K. Palmbergs* ordförandeskap. Revisorernas hemställan om full och tacksam ansvarsfrihet till styrelsen för 1907 års förvaltning bifölls enhälligt av konferensen.

Enligt räkenskaperna ha inkomster och utgifter balanserat på en summa av kronor 550,330: 47.

En hälsning från predikanten i Immanuelskyrkan, Stockholm, *A. Carlsson*, vilken på grund av sjukdom vistas på landet, frambars genom ordföranden till konferensen. Till *Carlsson* avsände konferensen en hälsning och ett minnesord.

Stadgeändringsbeslut. Efter en kort överläggning antog konferensen det förslag till stadgar, som i och för granskning varit utsänt till alla till Missionsförbundet anslutna församlingar och missionsföreningar. Den viktigaste punkten i detta förslag var, att konferensen skulle utse en särskild missionsföreståndare för Svenska Missionsförbundet och att styrelsen skulle inom sig välja ordförande.

Till styrelseledamoten *J. Nilsson*, Vinslöf, som på grund av hög ålder undanbad sig återval, hembar konferensen sitt varma tack för det nitiska arbete, som han under många år utfört såsom ledamot i Svenska Missionsförbundets styrelse.

Till Svenska Missionsförbundets föreståndare utsågs enhälligt lektor *P. Waldenström*.

Ansökningar om inträde i Missionsförbundet hade inkommit från 28 församlingar och missionsföreningar. Dessa ansökningar beviljades.

Val. Av styrelsens medlemmar, som voro i tur att avgå, omvaldes lektor *P. Waldenström*, byggmästare *N. J. Bengtson*, grosshandlare *G. Stockman*, Stockholm, rektor *J. Lindholm*, Karlskoga, och *N. Törnqvist*, Norrköping. I stället för skollärare *J. Nilsson*, Vinslöf, vilken undanbett sig återval, nyvaldes predikanten *A. Ohlén*, Jönköping. Till styrelsesuppleanter omvaldes grosshandlaren *E. A. Nilsson*, Örebro, och nyvaldes predikanten *Henning Andersson*, Stockholm.

Till revisorer omvaldes kamrer *C. W. Rinman* och direktör *G. Erixon*, Stockholm, och till deras suppleanter direktör *C. A. V. Lundholm* och handlanden *A. Björkander*, Stockholm.

Till ledamöter av skolstyrelsen omvaldes lektor *P. Waldenström*, redaktör *J. B. Gauffin*, Uppsala, predikanterna *J. Nyrén* och *J. P. Johansson*, Stockholm, med redaktör *N. P. Ollén* och predikant *E. Fröding*, Stockholm, som suppleanter.

Resepredikanterna *And. Bergfors*, Umeå, *Rob. Häbinette*, Boden, och *O. Nilsson*, Piteå, skola enligt konferensens beslut fortsätta sin verksamhet som förut.

Anslag till inre missionen beviljades konferensen i enlighet med styrelsens förslag. För verksamheten i Norrland fördelades medlen sålunda: Jockmock 300 kr., Elvsbyn 200 kr., Västerbotten 300 kr., nordvästra Ångermanland 250 kr., Över-Kalix 300 kr. och för verksamhet efter järnvägslinjen Kiruna—Riksgränsen 500 kr. Dessutom beslöts, att missionär *C. F. Lundqvist* skall verka under tre månader i Umeå skärgård.

För verksamheten på andra mörka orter inom landet beviljade konferensen följande anslag: Bohusläns missionsförening 300 kr., Norra Bohuslän 150 kr., Dalsland 150 kr., Halland ett anslag av 1,000 kr. att fördelas efter närmare utredning av missionsutskottet mellan Hallands ansgärförening och Norra Halland, Kalmar

läns ansgariiförening 300 kr., Blekinge ansgariiförening 400 kr., Öland 500 kr. och Ulricehamns missionsförening för verksamheten inom Kinds härad 300 kr.

Missionär A. Lindström, Lycksele, hade för det kommande verksamhetsåret begärt ett anslag av 1,400 kr. för Västerbottens Lappmark.

Konferensen beviljade detta anslag men beslöt att låta med fördelningen av detsamma bero, tills missionssekreteraren i sommar blir i tillfälle att besöka missionsfältet i Lappland.

För verksamheten bland lappbefolkningen i Jämtland beviljades ett anslag av 600 kr. och för Härjedalen ett anslag av 200 kr. i likhet med föregående år.

Från Vara och från Marks härad hade ansökan om bidrag till missionsarbetet ingått. Konferensen beslöt, att missionsutskottet skulle gå i författning om att sända någon predikant dit vid lämpligt tillfälle att verka under 2 å 3 månader på vardera platsen.

Vidare bifölls ett förslag av predikant Wallenborg, Nässjö, att ett belopp av 300 kr. måtte anslås till missionsarbetet i Fritsla.

Beslöts att till tolk och hjälp för dövstummisionären P. Alfr. Person kalla bokhållaren, f. d. kaptenen i Frälsningsarmén A. Nilsson med en lön av 125 kr. i månaden.

För söndagsskolverksamheten beviljade konferensen enahanda belopp som under föregående år eller 6,000 kronor.

Beslöts att för detta år lämna ett anslag av 1,000 kr. till understöd åt fröken Elsa Borgs verksamhet.

Att missionsutskottet uppdrogs att söka anskaffa lämplig person för några månaders verksamhet bland galizierna i Skåne.

Kommitterade från Svenska Missionsförbundet och Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen ha utarbetat ett förslag till ny söndagsskolsångbok och även framlagt förslag till förlagskontrakt mellan dessa två sällskap rörande de i sångsamlingen intagna sångerna. Med bifall till styrelsens förslag godkände konferensen den princip, som låg till grund för förlagskontraktet men lämnade åt styrelsen att med Stiftelsen uppgöra om detaljerna i kontraktet.

Konferensen biföll efter en livlig debatt styrelsens åtgärd att övertaga och utgiva tidningen *Pietisten* såsom organ för Missionsförbundets inre mission med ett nr var fjortonde dag och att fr. o. m. 1909 överföra textutredningarna för söndagsskolan till denna tidning.

Med anledning av inkomna mötesresolutioner från Uppsala och Linköping rörande förslag till ett mera *planmässigt ordnande av den inre missionens verksamhet* dels för att bättre tillgodose arbetet på mörka orter dels för att så mycket som möjligt ena de arbetande krafterna inom de särskilda provinserna, beslöts att tillsätta tre kommittéer, en för Götaland, en för Svealand och en för Norrland. Sedan dessa kommittéer framlagt sina förslag, skola de insändas till Missionsförbundets styrelse, som jämte distriktsföreståndarna prövar desamma och inkommer med slutligt förslag till nästa års konferens.

Till ledamöter för dessa kommittéer valdes: För Svealand: distriktsföreståndare E. Ungerth, Örebro, redaktör J. B. Gauffin, Uppsala, bokhandl. Joh. Ericsson,

Sala, predikant J. Nilsson, Borlänge, predikant Fr. Carlsson, Vase, och redaktör A. W. Hellström, Nyköping. Att sammankalla kommittén utsågs distriktsföreståndaren E. Ungerth.

För Götaland: predikant A. Ohldén, Jönköping, lantbrukaren L. T. Jakobsson, Stånga, Gotland, landstingsman Sven Bengtsson, Norup, distriktsföreståndaren O. N. Thomson, Kristianstad, predikant C. M. Johansson, Norrköping, predikant J. E. Jansson, Linköping. Att sammankalla kommittén utsågs pred. A. Ohldén.

För Norrland: bokhandl. J. Hellgren, Sundsvall, distriktsförest. J. Erixon, Gefle, byggmäst. O. Johansson, Edsbyn, distriktsförest. F. Säfström, Boden, handl. C. M. Hellström, Östersund, fabrikör C. Näslund, Örnsköldsvik. Att sammankalla kommittén utsågs bokhandl. J. Hellgren.

Den yttre missionen. Konferensen godkände *kongokonferensens* förslag till budget för 1908, vilken slutade på en summa av kr. 32.558: 00. Vidare anslogs ett belopp av kr. 1,089: 00 till uppförande av ett nytt goss-hus vid Kibunzi samt kr. 254: 00 till en ny station i franska Kongo. Dessa belopp äro inberäknade i ovan nämnda summa. Konferensen beslöt vidare att låta trycka en av missionär K. E. Laman utarbetad kongo-grammatik, samt en av kommitterade i Kongo utarbetad ny abc-bok, samt att nu kalla och vid lämpligt tillfälle till Kongo utsända missionseleven Arvid Larsson och Maria Berglund.

Styrelsens förslag att utsända predikanten J. P. Norberg i Göteborg att inspektera missionen i Kongo godkändes av konferensen. Norberg förklarade, att han med tacksamhet mottog uppdraget. Konferensen beslöt att genom denne sin representant sända en varm brodershälsning till missionärerna och de infödda kristna i Kongo.

Rörande *missionen i Kina* beviljade konferensen i enlighet med styrelsens förslag följande: Kr. 96: 00 årligen till underhåll av en infödd bibelkvinna vid Macheng;

att rörande budgeten för evangelistskolan höja anslaget från och med 1908 med kr. 109: 00, avsedda till omkostnader för elevers resor;

att öka budgeten för Shasi station med kr. 239: 00 årligen för anställande av en evangelist i Hukiatsang;

att, då det visat sig omöjligt att få det nya vilohemmet på Kuling uppfört för den förut anslagna summan, 3,800 mex. dollars, höja detta anslag till 4,000 dollars, omkring 8,000 kr.

Dessutom beslöts:

att antaga det nu föreliggande, reviderade förslaget till nya stadgar för missionen i Kina;

att besluta, att Svenska Missionsförbundet må samarbeta med Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika ifråga om ett gemensamt evangelistseminarium i Kinchowfu i Kina enligt de grunder, som antogs på den extra konferensen i Shasi den 8—11 april 1907;

att antaga det av styrelsen på dessa grunder utarbetade förslaget till kontrakt mellan de två förbunden;

att i år avskilja och vid lämpligt tillfälle till Kina utsända missionseleven A. E. Wandel.

Angående *missionen i Ryssland* beslöts att för ett år eller två anställa en bibelkvinna att verka bland

svenskarna i Petersburg och att låta ett belopp av 900 kronor för ett år utgå av Ungdomens hednamissionsfond till underhåll av evangelisten Piiparinen för verksamhet i Ingermanland.

Vid föredragning av ärenden rörande *missionen i Kaukasien* beslöts:

att tillstyrka missionär E. John Larssons förslag om höjning av anslaget för denna mission med kronor 722: 00, så fördelade, att Margara Ter Asaturiantz erhåller kr. 190: 00 i löneförhöjning, Sohrab Sarkissianz kr. 342: 00 och Sarkis Levonian kr. 190: 00;

att i höst låta Elin Sundvall återvända till Kaukasien för att förbereda arbetes upptagande bland de s. k. jesiderna; och

att lämna styrelsen tillstånd att under hösten företaga en inspektion av missionen i Kaukasien för att få verksamheten där bättre ordnad.

Det av *Ost-Turkestan*-konferensen uppgjorda förslaget till budget för 1908 godkändes, likaså missionärernas förslag och ritning till uppförande av särskilt sjukhus i Kaschgar till en kostnad av kr. 5,130: 00 vilka medel bestridas av läkaremissionens behållning.

Beslöts ock att till missionärer för den muhammedanska verksamheten i Kaschgar kalla och i år utsända Oscar Andersson och hans syster Gärda Andersson samt D. Gustafsson, vilka nu avslutat sin kurs på Missionsskolan.

Missionerna i *London* och *Sunderland* fortgå som förut.

Till sjömansmissionen i *Kotka*, Finland, beviljades samma anslag som förut eller 800 kr.

På grund av flera gånger framställda önskningar genom »Ungdomsvännen», att vår troende ungdom måtte få en egen sjömansmissionär att underhålla i någon europeisk hamn, beslöt konferensen föreslå denna ungdom att övertaga underhållet av sjömansmissionären Orest i *Sunderland*.

Nya krafter. Inträde i missionsavdelningen vid Missionsskolan beviljades eleverna C. D. Holmgren, Richard Nyström och O. Hall. I skolans missionsklass beviljade konferensen även inträde åt följande kvinnliga missionärskandidater: lärarinnan Olga Moberg, Vänersborg, sjuksköterskan Tora Larsson, Stockholm, sköterskan Maria Karlsson, Stockholm, och lärarinnan Anna Olsson, Stocksund.

Diverse ärenden. Styrelsen bemyndigades av konferensen att, då lämpligt tillfälle erbjödes, inköpa en fastighet i Stockholm för Missionsförbundets räkning, dels för placering av de fonder, som Missionsförbundet disponerar, dels för inrymmande av expeditiionslokaler.

Konferensen beslöt att i likhet med de senaste åren anordna en offerdag söndagen den 12 juli och att anslå denna kollekt till förmån för den yttre missionen samt att böne- och offerveckan hålles den första veckan i november.

Kvartalsmöten skola hållas i Sollefteå, Sala och Ronneby.

En från Fria Finska Missionens kommitté inkommen begäran att få sända elever till Missionsförbundets Missionsskola beviljades, såvida rum kan beredas utan

särskild kostnad. Avgiften bestämdes till 200 kr. pr elev för rum och undervisning pr år.

Till Missionsskolans mångåriga husmoder, Gustava Henriksson, som nu frånträtt sin befattning, beviljades en årlig pension av 300 kr. Styrelsen hade förut skaffat henne Patriotiska sällskapets medalj.

På begäran av distriktsföreståndare L. W. Nordkvist hade styrelsen beslutit att föreslå konferensen att för de återstående två åren av denna period anställa en tillfällig medhjälpare inom 4:de distriktet med särskild hänsyn till verksamheten på Gottland. Denne medhjälpare skulle endast resa omkring en månad i varje kvartal, varför härtill skulle kunna kallas en person, som samtidigt innehar ordinarie predikantbefattning. Konferensen godkände detta förslag.

Från en kommitté, tillsatt av ett predikantmöte i Stockholm, hade till styrelsen inkommit ett förslag med begäran, att styrelsen ville för konferensen föreslå, att Missionsförbundet måtte gå i författning om anordnandet på den nya skolan av större uppbyggelsekonferenser eller s. k. sommarkurser för predikanter. Åt styrelsen uppdrogs med anledning härav att, om möjligt under år 1909, anordna en sådan kurs på lämplig tid.

Åt styrelsen uppdrogs vidare att bestämma tiden för nästa konferens och årsmöte.

Föredragningslistan var nu redan på första konferensdagen genomgången. Redaktör Gauffin från Uppsala framförde konferensens tack till ordföranden, varefter förhandlingarna avslutades med bön och avsjungandet av sången »O Jesus, bliv när oss» etc. Och så var 1908 års konferens tillända. Om än meningarna under överläggningarna ibland voro delade, var dock hela konferensen präglad av broderlighet och kärlek. Ingen bitterhet förmärktes. Diskussionerna voro sakliga och vittnade om intresse och kärlek för verksamheten. Gud vare tack för allt. Hans namn allena vare prisat!

Invigningen av Missionsskolan på Lidingön

var nog huvudnumret i detta årsmötes program. Och väl måste man säga, att denna dag, fredagen den 19 juni 1908, var en av märkesdagarna i Svenska Missionsförbundets historia. Då sattes en milstolpe i dess utveckling, vilken missionsvännerna under gångna år ivrigt längtat att uppnå.

De extra båtar, som gingo till Gångsätra brygga, voro fullastade av festdeltagare. De ordinarie båtarne likaså. Spårvägen var även överfull. Det var folk från alla Sveriges bygder. Då båtarne satt sig i gång, uppstämades den ena sången efter den andra om Guds nåd, om barnaskapets sällhet, om det eviga hoppet. Varm klingade sången och glädje lyste i ögonen. Det gällde ju nu att vara med och inviga samt åt Guds nåd anbefalla det nya skolhuset, allas vår gemensamma missionskola.

Efter 20 à 25 minuters resa voro vi framme vid Gångsätra, därifrån vi gingo till fots omkr. 25 minuter. Redan på avstånd synes den ståtliga, vita byggnaden,

där den, hög och slottslig, reser sig i skogen. Här samlades nu en skara på omkring 2,000 personer. Alla vilja taga byggnaden i betraktande. Överallt, i trappor, lärosalar, elevrum, lärarebostäder är det fullt av människor. Överallt höras ock de mest oförställda utrop av förvåning, av tillfredsställelse. »Det är mycket mer, än jag föreställt mig», säger en här, en där. Som bekant, ha rummens möblering bekostats av församlingar, vilka antingen sänt möbler själva eller ock betalat kostnaden för möblerna. »Se, här är ju vårt rum», hör man en utropa till sitt sällskap. »De taga sig riktigt trevliga ut, våra möbler. Så roligt, att vi ändå fingo vara med. Det skulle nog ha känts tomt annars.» Ja, nog är det stort att få *vara med*. Det blir *tomt* annars.

Första våningen utgöres av hörsalen, elevernas gemensamma matsal och kök, vaktmästarens bostad och en lärarebostadvåning. I våningen en trappa upp finnas lärosalarne, kollegiirummet, de manliga och de kvinnliga elevernas sällskaps- och läsrum samt den stora hörsalens läktare. Över ingången till denna våning stå orden: »I Kristus finnas alla visdomens och kunskapens förborgade skatter.»

Våningen två trappor upp heter Götaland, tre trappor upp Svealand, fyra trappor upp Norrland. Över ingångarna till dem stå dessa namn målade. I dessa våningar ligga elevrummen. I våningen Götaland äro de rum belägna, som möblerats av församlingar i Götaland, i våningarna Svealand och Norrland är samma regel följd. Över ingången till vart och ett av rummen står den församlings ortnamn, som bekostat möbleringen, och över namnet är målat församlingens landskaps eller stads vapen.

Dessutom äro i husets västra ände med särskild trappuppgång — två, tre och fyra trappor upp — belägna fyra bostadvåningar för lärare, tre med sex rum och kök, en med tre rum och kök.

I huset komma alltså samtliga lärare ävensom lektor Waldenström att bo.

Rum och möbler äro utmärkt vackra och trevliga. Ingen enformighet gör sig gällande. Den ena församlingen har möblerat sitt rum i ek, en annan sitt i björk, här är ett i rött, där ett i grönt o. s. v. Här är intet kasernaktigt utan allt hemtrevligt.

På vinden äro ett stort sjukrum med badrum, ett mindre dito, även deras utrustning bekostad av församlingar, samt bostad med kök för sjuksköterska, bostad för sömmerska m. m. Dessutom komma där att iordningställas verkstäder för skomakeri, skrädderi och bokbinderi. I källaren skall bliva en stor slöjdsal och två stora badrum. Där ligger också ångpannerummet för värmeledningen m. m. Vattenledning med utmärkt gott vatten, som pumpas upp med fotogenmotor, är införd i hela huset, likaså gas- och värmeledning. Två uppgångar finnas (dessutom en järnstege på östra gaveln), fem åskledare ävensom säkerhetsanordningar mot eldsvåda (sju brandposter inom och en utom hus).

Då invigningshögtidligheten vid tretiden skulle taga sin början, förkunnades detta genom trumpetstötter. Skarorna samlades i skogsbacken framför husets baksida, där en plats var utmärkt genom flagguirlander och

dekorationer. På en estrad, utgörande taket till stora hörsalen, samlades sångkören, bestående av predikanter från skilda trakter. Där stodo ock talarne.

Först sjöngs gemensamt, under ledning av Immanuelskyrkans mässingssextett, sången 424, varefter redaktör Gauffin från Uppsala framträdde och läste Dav. 84 psalm samt inledde högtidsstunden med tacksägelse och bön. Sedan mässingssextetten därefter spelat ett musikstycke, sjöng predikantsångkören med liv och kraft den gamla sången: »Vad är den kraft, vad är den makt» o. s. v., nr 105 i vår sångbok. Det uppsteg säkert under sången hos de flesta en gemensam önskan, en samfäll bön, att just denna kraft, denna makt alltid måtte göra sig gällande i vår läroanstalt.

Därefter talade lektor Waldenström:

»Herre, låt dina ögon dag och natt vara öppna och vända mot detta hus.» Så bad konung Salomo vid invigningen av Jerusalems tempel. Må det ock bliva vår bön, att Herren må ha tillsyn över detta hus, att han må vaka över, att det blir till den välsignelse, vartill det är ämnat. Framgången beror av Herren helt och hållet. Vi kunna blott arbeta i trohet efter våra förhållanden och efter den nåd Gud giver. Vad framtiden beträffar, kunna vi endast bedja Herren, att denna skola måtte bliva en källa med springande vatten, varifrån det levande Guds ord utgår med välsignelse till hela vårt land och till hednavärlden. Gud förbjude, att den någonsin skulle bli en hård för rationalism och otro, som förstör den härliga Guds plantering. Så länge vi hembara all ära åt Gud och blott söka hans förhållande, så skall han låta sin välsignelse vila över oss och vår verksamhet. — Åt dig, o Gud, lämna vi detta hus, du må sköta det, du må stå i spetsen för det, du må med din nåd välsigna alla, som här gå ut och in.

Att Herren hittills varit med och välsignat företaget, är uppenbart för alla. Villiga hjärtan att offra till byggnaden hade talaren funnit överallt i vårt land. Redogörelse över gåvorna skall lämnas, då allt är influtet. Nu kan emellertid sägas, att huset blir till sista öret betalt av dessa gåvor. Intet kommer att fattas.

Icke ett öre av det fattiga svenska folkets samman-skott för missionen har använts. Allt är inkommet såsom särskilda bidrag från de mera burgna missionsvännerna. Å dessa givares vägnar hade nu talaren glädjen att till Svenska Missionsförbundet såsom gåva överlämna huset, möblerat och skuldfritt.

Efter detta tal sjöng predikantsångkören en för högtiden författad invigningssång av C. Boberg.

Byggnadsentreprenören, byggmästare N. J. Bengtson, redogjorde därefter för arbetets utveckling. Den 19 okt. 1906 godkändes ritningarna av Styrelsen. Omedelbart började uppföringen av byggnadsmaterialier. Över 1/2 miljon tegel hade använts. Hade ej arbetskonflikt utbrutit under den sista tiden, skulle huset nu varit i komplett skick. Något fattades ju emellertid, såsom golvens hyvling m. m., men detta kunde lätt utföras sedermera. Talaren uttalade sitt tack till styrelsen och byggnadskommittén för visat förtroende, till sin byggnadsingenjör och verkmästare.

Nu börjar ett nytt byggnadsarbete, ett ännu viktigare. Må ett gott förhållande och ömsesidigt förtroende

råda mellan lärare och elever, så att målet, Guds förhärlikande, vinnes.

Ett musikstycke spelades, varefter Missionsskolans rektor, N. Vikander, höll föredrag över ämnet: Missionskolans utbildningsfaktorer och principerna för hennes verksamhet.

Predikant Norberg, redaktör Boberg och direktör Leander nedkallade därefter i varma böner Guds välsignelse över skolan och verksamheten.

Så hade invigningen skett. Det hade varit en högtidsstund, som sent skall glömmas.

Nu gjordes åter besök i skolhuset. Kaffe serverades i matsalen, och att denna var flitigt besökt, säger sig självt. Så småningom togs färden till Gångsätra brygga, därifrån båtarne gjorde olika turer till staden mellan klockan 6 och 8.

J. Lundahl.

Jesus ropade och sade: Om någon törstar, han komme till mig och dricke.

Joh. 7: 37.

Det ligger något riktigt genomträngande i det, att Herren ropar efter syndare. Tänk: han ropar efter dig. Den Gud, som ursprungligen skapat oss till sina barn och sitt beläte, men från vilken vi hava avfallit, han ropar efter dig — har du någonsin besinnat det? Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, han som skapat himmel och jord — han ropar efter dig. Jesus Kristus, hans enfödde Son, vilken kommit i världen för att frälsa syndare, han ropar efter dig. Du som går där sorglös och likgiltig — han ropar efter dig. Du som är förfallen i synd och uselhet, i dryckenskap, otukt eller annan styggelse — han ropar efter dig. Du som går där, matt och belåten med din egen fromhet — han ropar efter dig. Du som går där ängslig över dina synder och rädd för döden — han ropar efter dig, och han ropar, såsom när man ur djupet av sitt hjärtas nöd ropar efter en, som håller på att gå förlorad, men som man gärna ville rädda. O, stanna för det ropet en gång! Tänk, att levande Gud ropar efter syndare! Förlorade son, kom hem! Förlorade dotter, kom hem!

Men vad var det Herren ropade vid det tillfälle, varom vår text talar? Svar: Om någon törstar, han komme till mig och dricke. Alltså: om någon törstar, om någon är i behov av nåd, han komme till mig och dricke! så säger Herren. Och han ropar: Var och en — Gud vare lov! Icke: varannan eller var tredje, nej, var och en, var enda en. Du må för övrigt vara hurudan som helst, kom dock alltid ihåg, att här är ett ord, som sträcker sig till varenda en, som behöver nåd. Frågan är fördenskull icke den: är du rättfärdig? Är du from? Har du gjort en rätt bättring? Är du brinnande i att bedja? Nej, behöver du nåd? — Det är frågan. Det är de nådebehövande, de usle och fattige, som han vill hjälpa. Han är en nödhjälpare, och nödhjälpare äro till för nödställda.

P. W.

Årsberättelsen. Om årsberättelsen skriver en gammal missionsvän till oss följande: »Jag blev mycket glad, då jag erhöll årsberättelsen. Jag har redan sett, att det är mödan värt att taga reda på dess innehåll. Den borde kosta minst 50 öre, ty sämre böcker än den betala många en krona för. Och de, som intressera sig för missionen, böra läsa årsberättelsen. Jag önskar, att den kunde spridas till alla missionsvänner men synnerligast till sådana kristna, som litet eller intet ha reda på missionen.»

Härtill vilja vi endast upplysa, att det ännu finnes kvar åtskilliga exemplar, så att de som insända 30 öre i frimärken erhålla ett ex. portofritt.

Mission bland galizierna i Skåne.

Enligt förslag av Skånes Ungdomsförbund beslöt Missionsförbundets konferens att om möjligt söka få till stånd missionsverksamhet bland de galizier, som synnerligast under sommarmånaderna arbeta på herrgårdarna i Skåne. Meningen är att söka få tag i en troende man, svensk eller av annan nationalitet, som känner deras språk, och som är lämplig att verka som skriftspridare och predikant bland dem. Må våra vänner bedja Gud giva oss en sådan gåva, om det annars är hans vilja, att vi skola göra något i den antydda riktningen.

De amerikanska pastorernas besök.

Vi ha även i sommar den glädjen att ha besök av en stor del amerikanska predikanter, tillhörande missionsvännerna på andra sidan Atlanten. Enligt vad vi förstått, är deras antal 14 eller 15. Under mötet i Stockholm hade vi nöjet att höra några av dem frambära vittnesbördet om Herren Jesus. Från många håll av vårt land har begäran ingått om besök av dem. Må Gud få välsigna dessa bröders vistelse bland oss och vårt umgänge med dem, att det måtte få bliva till ömsesidig välsignelse och ett fastare sammanknytande av kärleksbanden mellan de två missionsfolken.

»Missionsförbundets manskör.»

Den tillfälliga predikantsångarkör, som under årsmötet bidrog till höjande av den goda stämningen genom att sjunga åtskilliga sånger, gav uppslaget till bildande av en manskör med ovanstående namn. Vi glädja oss mycket däråt och hoppas att vid flera tillfällen få höra dessa våra sångare.

Vi vilja ock nu uttrycka vår tacksamhet till predikanterna-sångarna för det goda inlägg, som de genom sin sång gjorde vid det nyss hållna årsmötet. Särskilt tack äro vi skyldiga predikant P. Persson, Mora, för det arbete, som han nedlade för åstadkommande av denna kör.

Tidningen | Om denna tidning blev det på konferensen **Pietisten**. | en rätt lång diskussion. Vi äro dock glada åt det samtal, som då fördes, ty utan tvivel bidrog det till att klara ställningen. Beslutet blev med stor röstövertikt, att tidningen i fortsättningen skall utgivas såsom den utkommit under detta års första sex månader, d. v. s. med ett nr var fjortonde dag. Vi tro för vår del, att detta är det bästa än så länge. Så småningom hoppas vi dock komma därhän, att den utvidgas till veckotidning, dock med bibehållande av tidningen Missionsförbundet såsom särskilt organ för den yttre missionen.

Ett tack till våra vänner i huvudstaden. | Vi känna oss manade att frambära ett hjärtligt tack till våra vänner i huvudstaden för all den hjälp, som vi på många sätt erhöilo under konferensen och årsmötet. Vi tacka alla dem, som så välvilligt upplåto rum för våra ombud, en stor del utan minsta ersättning. Och vi tacka dem, som så outtröttligt tjänade vid serveringen både i Immanuelskyrkan och ute på Lidingön, och dem som på annat sätt stodo oss till tjänst. Gud skall verkligen välsigna eder alla även för dessa tjänster.

Härbergen under årsmötet. | Det var i år ett ovanligt stort antal deltagare i vårt årsmöte. Det var oss icke möjligt att på långt när kunna skaffa härberge åt alla, som hade anmält sig för att erhålla sådant. Icke ens hälften av ombuden kunde få rum, ehuru vi gjorde rätt stora ansträngningar därför, och många, många av våra vänner i huvudstaden hade upplåtit sina hem. Att rummen icke räckte till, var ju ledsamt. Men obehagligare var, att flere av dem, som anmält sig för logis och fått sig tilldelade sådant, icke togo detta i anspråk. Icke mindre än femton fria rum fingo därigenom stå obegagnade, och under tiden måste vi säga nej till ett stort antal ombud, som ju annars kunnat få dessa. Det kändes tråkigt för oss att behöva säga nej, men det var icke mindre ledsamt för dessa snälla vänner, som ställt i ordning sina rum, att icke någon kom och tog dem i anspråk. Till följd av sådant blir det svårt att en annan gång skaffa rum. Familjer, där sådant upprepats, ha frötnat att erbjuda oss sin hjälp. Och vi måste därför till nästa år ordna på annat sätt eller ock avsäga oss all härbergeringsomsorg.

Sånglärare vid Missionsskolan. | Till lärare i sång och musik vid Missionsskolan efter dir. C. Bohlin, som nu slutat efter att i 18 år ha innehaft denna befattning, har skolstyrelsen antagit dir. Ax. Söderstén, orgelnist i Södra missionshuset i Stockholm.

Offerdagen

för Svenska Missionsförbundets verksamhet står för dörren. Det är den 12 juli, den s. k. missionssöndagen. Låt oss göra vårt allra bästa. Och huru skola vi då göra? Jo, först och främst bedja Gud välsigna oss den dagen och giva oss *villiga* hjärtan, som räkna det för *en nåd* att få vara med. Sedan öppna vi vår börs. Se, där ligger en tia, en femma, en krona, en femtioöring, en tioöring. Vilket skall jag taga? Skall jag säga så: »Gud, tioöringen är nog för dig?» Om jag kunde släppa till femtioöringen eller kronan? Skulle jag bli fattig på det? Men femman — kanske jag är så rik, att jag har råd att offra även den? Och se tian — huru var det jag gav i fjol? Var jag med då eller glömde jag bort hela saken? Gud, huru vill *du*? Giv mig ett gott råd och giv mig nåd att lyda ditt råd, så att jag icke lyssnar till mammon och tror, att det är *du* som talar, när *han* viskar!

Därefter säger du till din broder: »Du är väl med? Glöm icke, saken är Guds.» Och så gån i med edert offer och sägen i edra hjärtan: »Gud, detta vill jag giva dig; välsigna det genom din nåd. Vi vilja vara dina.»

P. W.

Huvudsta friförsamling har till predikant och föreståndare kallat E. Sjöberg, Stockholm. S. har antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 okt. i år.

Sala stads missionsförening har kallat pastor C. O. Sjöberg från Amerika till predikant och föreståndare. Pastor S., som antagit kallelsen, tillträder platsen den 1 oktober.

Södertelje. Predikanten Sam. N. Larsson i Söderfors har antagit kallelse af Södertelje brödraförening att blifva dess predikant.

Skutskär. I samband med missionsmöte invigde Skutskärs missionsförening under pingsthelgen sin nyuppförda kyrka — Skutskärs missionskyrka. Församlingen har icke kunnat bygga kyrkan fullt färdig på en gång. Vaktmästarebostad m. m. saknas ännu. Hon är dock redan i sitt ej fullt färdiga skick mycket prydlig både ut- och invändigt. Laktare äro uppförda på tre sidor och sittplatser finnas för 500 personer. Kyrkan kostar, som hon nu befinnes, kr. 13,915: 87. Till denna summa ha församlingsmedlemmarna bidragit med kr. 4,939: 94 och insamlingar utom församlingen belöpa sig till kr. 2,163: 95, således förefinnes en skuld av

kr. 6,710. Utom ovannämnda insamlingssummor har församlingen av konsul Andersson i Gävle fått en ny orgel, som kostar 750 kr.

Väckelsens vindar.

Vid Korså bruk, beläget vid gränsen mellan Dalarne och Gestrikland, har under de senast gångna månaderna en sakta andens susning förnummits, och icke så få personer ha kommit till tron på Gud. Den lilla församling, som funnits på platsen, har länge fört en tynande tillvaro, men nu har hon under ett års tid fått se den troende skaran ökas och församlingen tredubblas. En och annan kommer ännu till tron, och många äro påverkade av Guds ord.

Skånes missionssällskap hade på måndagen den 22 juni årskonferens i Vinslöfs missionshus.

Sällskapets ordf., skollärare J. Nilsson uppläste Davids 71 psalm och hälsade de församlade ombuden, styrelsen och predikanterna välkomna. Styrelsens och revisorernas berättelse för år 1907 föredrogs och beviljades styrelsen och revisorerna full ansvarsfrihet för 1907 års förvaltning. Ledamöterna i »Skånes kristliga ungdomskommitté» återvaldes. Ungdomskommittén hade föreslagit, att Sällskapet måtte giva den i uppdrag att kalla en predikant att ägna hela sin tid åt ungdoms- och soldatmissionen och att därför bevilja ett årligt anslag av 400 kr. Detta förslag bifölls. Skånes kristliga Ungdomsförbund har förut fattat liknande beslut vid sin konferens i Landskrona.

De avgående styrelseledamöterna återvaldes.

Konferensen beslöt att på inbjudning av Kristianstads fria Missionsförening även nästkommande vinter anordna en evangelistkurs i Kristianstad. För kursen beviljades ett anslag av 200 kr.

Konferensen beslöt att till predikanter i Sällskapet kalla missionseleverna från Svenska Missionsförbundets skola: Holmkvist, Arvid Jönsson, Otto Svensson och Fridolf Strömbäck. Samtliga elever skola först avsluta sina studier vid läroverket på Lidingön. Dessutom beslöts att kalla studerande Holmgren från nämnda läroverk att inträda i Sällskapets tjänst, förutsatt att han ej kommer att inträda i missionsafdelningen.

Till husbesökare och evangelister nyvaldes Strömsten, Höör, J. Landin, Maglö, och Larsson, Teckomatörp.

Ett större ungdomsmöte omfattande Gästrikland hölls i Torsåker söndagen den 28 juni. Mötesdeltagarna uppgingo till omkring 3,000 personer. Föredrag hölls av flera talare. Sång utfördes av flera sångkörer. Det hela avslutades med en konsert i Torsåkers kyrka, som var fylld till sista plats av en tacksam publik.

Ett liknande möte kommer att hållas i Hille — eventuellt Valbo — söndagen efter midsommar 1909.

Mötet gynnades av det härligaste väder, arrangemanget för det hela var utmärkt och belåtenheten allmän, skrives till Pietisten.

Örebro läns fria missionsförenings årsmöte avhölls i Örebro och Adolfsberg lördagen och söndagen den 27 och 28 juni under mycket stor tillslutning. Antalet

deltagare i mötet vid Adolfsberg på söndagen uppskattades till omkring 6,000.

Ombudsmötet hölls på lördagen. Revisionsberättelsen för det gångna året upplästes, och ansvarsfrihet beviljades. Kassans ställning är mycket god.

Mötet beslöt att för missionär Westlinds underhåll till Svenska Missionsförbundet översända 910 kr.

Inträde i länsföreningen beviljades Askersunds fri-församling.

Mötet beslöt att kalla pred. A. Bülow till ordinarie reseombud i länsföreningen från den 1 instundande september.

Ur årsberättelsen, som blivit oss tillsänd, meddela vi följande. Till Örebro läns fria missionsförening äro 80 församlingar och missionsföreningar anslutna. I föreningens tjänst äro fem reseombud anställda. Dessutom hava under året fyra inom föreningens område boende folkskollärare under sina ferier verkat såsom reseombud för söndagsskolan.

Under vintern hölls en evangelistkurs i Örebro, besökt av ett 25-tal unge män. Av dessa utgingo en del som evangelister till Södermanland och Uppland, och några stannade inom Örebro län.

Revisionsberättelsen utvisar, att inkomsterna under det gångna verksamhetsåret uppgått till kr. 8,253: 95 och utgifterna till kr. 5,306: 56.

I nära förening med länsföreningen verkar Örebro läns ungdomsförbund, till vilket c:a 50 ungdomsföreningar anslutit sig.

Ungdomsförbundets inkomst- och utgiftskonto balanserar på något över 2,000 kr.

Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens 52:a årsmöte avhölls i Stockholm den 18—21 juli. Såsom vanligt förekom därvid ombudsmöten, diskussioner och föredrag samt utfärd till Johannelund etc.

Till ordf. vid konferensen utsågs generalen frih. A. E. Rappe.

Till medlemmar af styrelsen nyvaldes pastorerna J. Lindgren och Efr. Rang efter hovpred. Fr. Hammarsten och amanuensen V. Edman, vilka båda undanbådo sig återval. Övriga i tur att avgå återvaldes.

Rörande nybyggnaden på Johannelund meddelades, att den nu var fullbordad. Den innehåller 23 elevrum samt ett litet bönerum, gästrum m. m. För denna byggnad ha inkommit 22,500 kr., men en brist förefinnes ännu på 31,000 kr.

En omreglering av lönerna för inre missionens arbetare kommer att företagas. Ett bibelkvinnohem beslöts upprättas.

På söndagen ägde *missionärsinvigning* rum. För missionens tjänst avskildes då K. V. Järner och N. Vik-

lund samt Nanny Hedberg, Anna Holmberg och Erika Larsson.

Ur årsberättelsen må lämnas följande uppgifter:

Provinsombudens antal hade ökats från 807 till 824. De anslutna missionsföreningarna ha ökats med 9 till 267. Inom föreningarna hade under året uppförts många bönehus. De Ungas Förbund räknar 306 anslutna föreningar med 16,818 medlemmar. Reseombuden ha varit 34, övriga predikanter 149.

Revisionsberättelsen visar, att inkomster och utgifter till den inländska missionsavdelningen belöpt sig till 128,898 kr. och till den utländska: inkomster 610,898 kr. och utgifter 628,740 kr.

Örebro. Grundstenen till Örebro tredje baptistförsamlings kyrka på Väster i Örebro nedlades tisdagen den 16 juni högtidligen under stor tillslutning från församlingsmedlemmarnas och allmänhetens sida. Tal hölls av predikanten Sather, som redogjorde för församlingens tillkomst, Ongman och Ramqvist från Örebro samt Bjurström från Hallsberg.

Stockholms stadsmission hade sitt femtiotredje årsmöte pingstdagen i Betlehemskyrkan. Av årsberättelsen framgår, att barnhemmet vid Idungatan under året haft 65 gossar i sin vård och att arbetshemmet, som avser att lämna arbete och skydd bl. a. åt frigivna fångar, haft inalles 187 skyddslingar samt att i understöd lämnats närmare 3,000 kr. Till ett nykterhetskafé, avsett för hamnarbetare m. fl., har skänkts en grundplåt på 5,000 kronor.

Några råd att akta på vid missionsmöten och konferenser.

Det är bekant, att den protestantiska missionen i Kina firade sitt 100-års-jubileum i fjol. En av veteranerna i missionens tjänst hade i vår gemensamma tidning, *The Chinese Recorder*, givit några allvarliga råd för konferensmedlemmarna. Dessa råd äro så utmärkta, att det är väl värt att låta mötesdeltagare och konferensmedlemmar här hemma få del av dem. Vi hoppas, att de skola bli till någon nytta vid de stora mötenas tid i sommar.

Man får icke förväxla konferensen med en festtillställning, dit man går för att träffa andra människor och sedan man fått nog, åter går hem.

Man får icke komma försent och gå, innan det är slut, och närvara endast vid en del av förhandlingarna. Det är meningen, att intresset skall ökas för varje föredrag och diskussion.

Man får icke komma för att kritisera programmet, föredragningslistan, resolutionerna, ordföranden eller arbetsplanen och arbetssättet. Man måste komma för att *hjälpa till*, och därför fattas aldrig lägliga tillfällen.

Man får icke underlåta att dagligen bedja för de särskilda kommittéerna, för föredragshållarna, för dem, som föreslå, och dem, som understödja en fråga, för varje särskild talare och för ledarna av och deltagarna i varje sammankomst.

Man får icke ängsligt spana efter varje försök till förringandet av ens egen mission om den är stor, eller efter varje försök till klander, för att den skulle vara så liten.

Man får ej tro, att någon säger något i annat än *bästa mening* — vad han än måtte säga.

Man får inte börja motsäga varje missuppfattning eller korrigera varje oriktig uppgift — låt dem korrigera sig själva.

Man får icke gripa in förstörande och nedrivande utan uppbyggande.

Man får inte — om ock omedvetet — antaga den beskyddande minen hos en 'jag vet allting, lyssna till mig och njut den visdom, som flödar från mina läppar'.

Man får aldrig tala eller handla, som om det funnes någon särskilt stor verkande kraft i något av konferensens beslut i ett eller annat avseende. Detta beslut kommer att ha just så stor vikt, som det är motiverat — intet mer eller mindre.

Man får inte glömma att, om konferensen skall fullborda något av förblivande och aggressivt värde, det kommer att lyckas endast med en mer effektiv sammanslutning. Men sammanslutning innebär nödvändigt, att man avstår från en småsak för en större saks skull. Och detta beprisande av sammanslutning i förening med det fasta beslut att, vad en själv beträffar, inte avstå från någonting, är bara munväder och föga ärligt sådant till på köpet.

Man får icke *hålla på att säga*, att sammanslutning i teorien är all right, men i praktiken utförbar, när enda orsaken till denna utförbarhet torde vara, att man icke vill utföra den.

Man får icke bedraga sig själv genom att försöka övertala sig, att ens egen mission klarar sig bra, om den gör, som den gör, och ej behöver eggas och spurras.

Man får icke glömma, att effektivitet är det moderna livets lösen, och att, om ens eget arbete ej är effektivt, man ej kan hoppas att få andra att tro det.

Man får inte glömma, att varken missionen eller något annat företag kan leva på gångna minnen, att ingen *nu* bryr sig om, vad som planerades i början av det nittonde århundradet annat än såsom ägande historiskt intresse, men att alla ha ett livligt intresse, för vad som *är i görningen* i början av det tjugonde århundradet.

Man får ej glömma att framhålla principerna och ej metoderna. Om principerna äro rätta, kan man alltid finna metoder att förverkliga dem.

Man får icke tro, att ens egna övertygelser äro såsom ett naturlandskap, det vill säga fakta, som icke kunna ändras. Man måste försöka hålla sinnet öppet för allt nytt tillströmmande ljus.

Man får inte försöka forcera en ömtålig och svår hopjämkning till ett avgörande beslut. Om seglaren vet, att det finnes ett rev *för ut*, måste han hålla ut på öppna sjön och icke göra som Dakota, försöka landvägen.

Ångaren Dakota körde på ett rev vid japanska kusten, kort innan denna uppsats var synlig i den engelska tidningen.

Man får icke glömma, att bland deltagarna i denna konferens Herren Kristus skall vara med som en tyst

åskådare. Må hans ande genomtränga oss alla!»

Kristus vill icke bara vara med som en tyst åskådare vid våra möten och konferenser utan som den ledande och regerande.

Norrköping den 15 juni 1908.

Joh. Sköld.

Räddning ur tvåfaldig nöd.*

En vacker afton i maj månad sutto fem vänner i en järnvägs kupé på hemresa från ett missionsmöte i R. Allt var lugnt och stilla, och även våra vänner sutto en stund tysta. Men snart avbröts tystnaden av en utav dem, en troende syster, som nyligen kommit till liv i Guds Son. Hon började med sakta röst sjunga: »Vi äro köpta och återlösta» etc. Slutligen instämde alla vännerna i sången. Var och en av dem hade väl ofta förr sjungit den sången. Den var således gammal. Men till sitt innehåll är den alltid ny. Alla kände därför, att det var sant, då de sjöngo:

»Nu ha vi börjat den nya sången,
Ja tack och lov, att vi få vara med
Och sjunga lov till Lammet uppå tronen,
Som lidit har för alla syndare.»

När de sista tonerna förklingat, ljöd lokomotivets vissling, och trenne av vännerna skulle stiga ut. »Guds frid! Hälsa alla kära vänner!» voro de ord, som vid avskedet utbyttes. Blott tvenne vänner, två troende bröder, voro kvar, och ingen av dem anade, att något fridens barn fanns utom dem i järnvägs kupén. Emellertid reser sig en man upp från en annan bänk och tilltalar den ena av vännerna, vars namn var Gustav, sålunda: »Voro de fruntimmerna, som stego ut, Guds barn?» »Ja», svarade Gustav, »de voro Guds barn, är herrn det också?» »Ja, Herren Gud vare tack och lov, det är jag. O, jag har under hela min resa icke fått höra annat än svordomar och syndigt tal och hade just för en stund lagt mig ned på bänken för att vila, då jag fick höra en sång om Jesus. Herren vare tack och lov, tänkte jag, det är visst några Guds barn. O, vad det dock är gott att få träffa sådana!» sade han med glädjestrålände ögon.

»Här är en annan broder», sade Gustav, pekande på sin granne, vilken tillsammans med honom varit på missionsmötet i R. »Ack, Herren vare tack och lov därför!» sade den resande, och räckte Gustavs vän handen. »O, vad det är gott att efter tio års frånvaro få träffa några Guds barn», fortfor han. »Har ni så länge varit borta från hemmet?» frågade Gustav. »Ja», svarade han, »jag for för 10 år sedan till Australien och Amerika som överstyrman». »Har ni hustru och barn?» frågade Gustav. »Ja», svarade sjömannen, »jag har hustru i Gäfle och tre barn». »Tro de också på Jesus?» frågade Gustav. »Ja, Gud vare tack och lov, min hustru och två av mina barn hava liv i Gud», svarade sjömannen, i det han hopknäppte sina händer. »O, huru

välsignat gott att både hustru och tvenne barn hava fått liv i Gud! Då var det nog glädjande för hustrun att återse er. Men huru kom ni till liv i Gud?» återtog Gustav.

Sjömannen svarade: »Jag har varit en mycket ogudaktig människa, en svärjare och drinkare, såsom sjömän tyvärr ofta bruka vara. Jag for med ett skepp ute på det stora världshavet. En storm växte upp, och skeppet stötte mot en klippa och blev vrak. Blott trenne av oss räddade sig på en bar klippa i havet. Men där hotade oss en ny fara, hungersdöden. I våra fickor hade vi blott litet majs och salt, och detta kunde icke uppehålla livet mera än två eller tre dagar. I min förtvivlan började jag svärja så förfärligt jag kunde. I denna sinnesbeskaffenhet tillbragte jag två dagar på klippan. Då tyckte jag mig plötsligt liksom höra en röst i mitt inre, som sade: »Varför förföljer du mig? Dig var der svårt att spjärna emot udden.» — O, vilken ångest uppstod ej nu i min själ, då jag blev varse alla mina synder, som framträdde så levande för min själs ögon! Men Herren vare tack och lov! Han halp mig för sitt namns skull och gav mig frid. Även på mina olycks-kamrater hade Guds Ande klappat. Vi bådo tillsammans och Herren hörde oss. Tre nödställda syndare kommo till liv på en dag och fingo vila på den klippan Kristus. Samma dag, vi hade fått frid med Gud och hjälp för våra själar, gav Gud oss även lekamlig hjälp. Vi fingo nämligen på tredje dagen syn på ett skepp, som styrde rakt mot vår klippa. Vi gävo tecken, att vi voro i nöd. En båt sattes ut, och vi blevo räddade. Men nu voro vi så utmattade av hunger och lidande, att de måste bära oss ombord och föra oss ned i en hytt. Det första vi gjorde, var det, att vi gemensamt tackade Herren för hans godhet och hans hjälp, och under det vi höllo på därmed, kom kaptenen in. »Vad», sade han, »ären I Guds barn?» »Ja», var vårt svar, »vi äro Guds barn, Herren vare tack och lov därför». »Och även jag är ett Guds barn», sade kaptenen, »låt oss tillsammans tacka Herren». Och nu, käre bröder, lågo fyra stycken syndare och tackade Gud för syndernas förlåtelse. Herren vare tack och lov, de äro än i dag alla behållna i sanningen.»

»O, så välsignat», sade Gustav, »att Gud fått behålla er. Säkert blev ni icke litet glad att få veta, att Gud fått reda på eder hustru också». »Ja, jag är mycket glad däröver». »Underligt att Gud mitt i havet fick reda på er! Det synes härav, att David säger sant: »Toge jag morgonrodnadens vingar och bleve ytterst i havet, så skulle dock din hand där föra mig och din högra hand hålla mig».

Tåget nalkades emellertid huvudstaden, och inom kort voro vi framme. Vi togo ett hjärtligt farväl av varandra och önskade att få träffas härnäst inför Lammets tron.

Men nu några ord till sist. Du, som läser detta, har du såsom denne man blivit räddad från evig nöd på den klippan Kristus, eller är du fjärran från det liv, som är av Gud?

* Det är en sann händelse, som här skildras. Den stod att läsa i Svenska Posten för 1875.

Ty det är en enda Gud och en enda medlare mellan Gud och människor, människan Kristus Jesus, som gav sig själv till en återlösning för alla. 1 Tim. 2: 5, 6.

Det namn, varmed den i Kristus åt oss beredda frälsningen här benämnes, är återlösning eller återköpning. Detta namn förekommer ock på flere andra ställen. Därvid frågas: vem var det, som skulle lösas? och Skriften svarar: *människan*; åt vem var det, som människan skulle återköpas? och Skriften svarar: *åt Gud*; vem var det, som skulle köpa människan åt Gud? och Skriften svarar: *Kristus*; varmed var det Kristus skulle köpa människan åt Gud? och Skriften svarar: *med sitt blod*; varifrån var det Kristus skulle köpa människan åt Gud? och Skriften svarar: *från synden och döden och djävulens våld*.

Att den heliga Skrift, när hon kallar frälsningen en återlösning, icke tänker på någon affär, där Gud är den säljande och Kristus den köpande, utan att hon då framställer frälsningen under *bilden* av ett köp, det synes av många ställen. Denna bild är nämligen ganska vanlig i Skriften, så att varje förlossning framställles såsom en återköpning. Såsom exempel därpå skola vi anföra följande ställen: I Luk. 2: 38 heter det om Hanna, att hon prisade Gud och talade om honom till alla dem, som väntade Jerusalems återlösning (grt.), d. ä. frälsning eller förlossning. I Luk. 21: 28 heter det i Herrens tal till lärjungarna angående hans återkomst: »Men när detta begynner ske, sen upp och lyften edra huvuden upp, ty då nalkas eder återlösning» (grt.) d. ä. förlossning. I Rom. 8: 23 säger Paulus: »Även vi själva, som hava Andens förstling, sucka i oss själva, väntande barnskapet, vår kropps återlösning (grt.), d. ä. förlossning. I Ef. 1: 14 säger han: »Den helige Ande är vårt arvs pant till hans egendomsfolks återlösning» (grt.), d. ä. förlossning. I Ebr. 11: 35 heter det: »Andra blevo pinade, sedan de icke hade emottagit återlösning» (grt.), d. ä. befrielse eller frälsning. På alla dessa ställen begagnas såsom uttryck för »befrielse», »frälsning», »förlossning» samma ord, som Skriften brukar, när hon kallar Kristi verk en återlösning. Även i vårt språk är bilden av en återköpning ganska vanlig, när man vill uttrycka en människas räddning eller befrielse. Om en konung i krig räddar sin här genom att offra sitt eget liv, så säger man: »Krigshären blev räddad, men *dyrköpt* var den räddningen; den köptes med konungens liv.» Det vill nu icke säga, att konungen tog sitt liv och betalade det åt någon; *nej, när någons frälsning framställles under bilden av en återköpning, så blir det, varigenom frälsningen skett, likasom en lösepenning*. Därför säger man ock: »Krigshärens räddning *kostade* konungen livet.» Sammalunda framställles ock Jesu blod såsom en lösepenning, emedan det var genom det blodet, vår frälsning skedde; vår förlossning *kostade* Herrens Jesu blod.

P. W.

Ett ord om barnuppfostran.

Föräldrar tro ofta, att de genom att skämma bort barnen skola vinna deras tillgivenhet. Men det är ett stort misstag. Vägen att vinna barnen är att uppfostra dem i tukt och Herrens förmaning. Bortskämda barn föra vanligen sina föräldrars grå hår med sorg i graven. Må de som ha barn tänka härpå. Och gör det i tid! Du tycker, att dina barn äro såsom några små änglar, så att du gärna ser genom fingrarna med deras sinne, själviskhet, olydnad o. s. v. I synnerhet om barnen äro vackra och hava ett intagande väsende, så är faran stor. Barnen börja så småningom regera över sina föräldrar. »Det är ju så tråkigt att göra dem ledsna», säga föräldrarna, »varför skulle vi icke falla undan? När de bliva större och få bättre förstånd, så blir det nog bra med den saken. Må vi nu se till, att vi genom kärlek vinna deras hjärtan och binda dem hårt vid oss». Si, det låter mycket bra, och så vänta de och hoppas det bästa, tills det är för sent. Barnens förstånd och deras egensinne växer. Men långt ifrån att förståndet skulle kuva egensinnet, så tager egensinnet överhanden, och *förståndet träder i dess tjänst*. Och så krossas det ena faders- och modershjärtat efter det andra. Det är en sorglig syn. Men det är endast frukten av det frö, som föräldrarna själva sådde. De menade så väl. — Ja, därom är intet tvivel — men skörden *blir aldrig efter vad man menat, utan alltid efter vad man sått*. Därför, om du vill hava glädje av dina barn, så uppfostra dem i tukt och Herrens förmaning. Det kan väl hända, att du får sorg av dem ändå. Men då kan du åtminstone »två dina händer i oskyldighet», och det är ingen ringa tröst.

P. W.

Luthers predikosätt.

Huru Luther gick till väga vid sitt predikande, har han själv uttalat vid ett tillfälle, då den berömde boktryckaren Luft en gång åt middag hos honom. Boktryckaren frågade under måltiden sin vänlige värd: »Käre herr doktor, huru går ni tillväga för att kunna så kraftigt och inträngande predika? Jag har hört och läst mycket och har ofta därvid förblivit kall och döv; men när jag hör och läser något av er, så kan jag intet annat, jag måste höra på, och det går mig igenom själen.»

»Receptet är ganska enkelt, käre vän», sade dr. Martin, »och var och en som vill kan göra detsamma efter.»

»Först: när jag går på predikstolen, säger jag till mig själv: Martin, besinna, att du är den högste Gudens sändebud; tala därför i hans namn och på hans uppdrag. Det gör, att jag icke gör avseende på de store Hansarne på jorden och fruktar mig icke att säga sanningen. Men det låter mig icke heller vara högfärdig eller äregirig; jag talar icke till någons behag eller gunst, icke ens till mitt eget behag utan endast min Herre till tjänst. Gud kan hellre fördraga stolthet och äregirighet i vilket annat stånd som helst, än hos teologen. Inför Den Heliga Skrift skall var och en ödmjuka sig och giva Gud allena äran.

För det andra: Jag håller mig till Skriften allena och studerar den alltid på nytt dag efter dag. Den är ett stort träd med många grenar, och jag har ännu aldrig skakat på någon av dem utan att hava erhållit en söt frukt. Ack, huru få känna skriften rätt! Många tro, att när de hava genomläst skriften en gång, så veta de alltsammans.

För det tredje plägar jag icke särskilt befatta mig med alla stycken utan med huvudpunkten allena, varpå det hela av predikan vilar. Vad som icke hörer därtill, det låter jag ligga, även om aldrig så mycket faller mig in. Man får icke vilja säga så mycket på en gång. Mätta i allt är en god ting.

För det fjärde låter jag alla mina predikningar vara allra som enfaldigast och ser icke på furstarna, doktorerna och studenterna, som höra på, utan på den enfaldige, gemene man, på bönderna, på de unga av tolv till tretton år, på tjänarna m. fl. Din predikan måste därför vara så beskaffad, att Jöns och Greta kunna taga något med sig hem. Jag kan icke tåla dem, som i sina predikningar rätta sig efter de höge, lärde åhörarna, icke efter det allmänna folket, det de icke fråga efter. Herren Kristus föll med sina predikningar in i parabler och liknelser om får, herdar, ulvar, vingårdar, fikonsträd, säd, åker, plöjande. Det har det fattiga folket kunnat fatta. Skam över alla predikanter, som genom sina svåra och lärda predikningar fara efter ära och beröm hos människorna och söka behaga den ene eller den andre.

För det femte plägar jag icke människorna med alltför långa predikningar; hörseln är en ganska ömtålig ting och bliver snart utledsen och matt. Att med få ord i korthet kunna säga mycket, det är konsten och en stor dygd, men det är dårskap att med många ord säga ingenting.

För det sjätte talar jag långsamt, ty det är förmånligast och en skön dygd. Där har jag hela min vishet; det är ju ingen omätlig konst.

»Kan ni icke, herr doktor, sammanfatta dessa regler, såsom ni plägar, i ett tydligt kort språk?»

»Varför icke?» svarade Luther. »Det lyder så här: Träd frimodigt upp; låt munnen upp; hör snart upp!»

Svenska män och kvinnor!

Vi stå onekligen vid begynnelsen av en ny period i vårt folks historia. Överallt se vi spåren av ett verkamt nydaningsarbete.

Med avseende på den vidare utvecklingen ställas vi mer och mer avgörande inför tvenne olika vägar: den ena ledande till vårt folks lycka, den andra till dess fördärv.

Härmed syfta vi icke på några borgerliga menings-skiljaktigheter i fråga om bästa sättet att främja enskilt gagn och allmänt väl utan på den djupare liggande stora motsättningen mellan *kristlig* och *icke kristlig* livsåskådning.

Det står nämligen för oss klart, att om vårt folk lösgöres från kristendomen, så är det dömt till undergång; förblir det däremot vid kristlig tro och därifrån grundad livsåskådning, så erhåller det oskattbar välsignelse.

Endast av kristen tro härflyter den sedliga kraft, som skapar sann kulturutveckling och verklig lycka, evad det gäller den enskilde medborgaren eller hela folket.

Genomträngda av medvetandet härom hava vi känt oss uppfordrade att rikta en varm vädjan till alla dem, som gilla nu uttalade tankar, att de, var och en inom sitt område och med det inflytande, han äger eller kan vinna, må framträda med all den frimodighet och nitälskan, som sakens allvar och det stora målet verkligen kräva.

Sätten att deltaga uti en sådan allmän samverkan kunna vara mångahanda. Det gäller att vara vaken och begagna tillfällena. Sådant förstå de, som arbeta i motsatt riktning, isynnerhet när det är fråga om allmänna angelägenheter såsom val av präster och skollärare, av kommunalnämnd, av kyrkoråd och skolråd, av landstingsmän och riksdagsmän o. s. v. Inför detta förhållande är det nödvändigt, att alla, som nitälska för positiv kristendom, också träda fram med bestämd hållning och kraft, besinnande att medborgerliga rättigheter medföra även medborgerliga skyldigheter, som är varje kristens plikt att samvetsgrannt uppfylla. Stockholm i juni 1908.

J. A. Ekman

Ärkebiskop.

Ludv. Lindberg

Kontraktsprost.

Ordf. i Allm. Sv. prästföreningen.

Axel Rappe

Ordf. i Ev. Fosterlands-Stiftelsens styrelse.

A. Kolmodin

Professor vid Uppsala universitet.

P. Waldenström

Ordf. i Sv. Missionsförb. styrelse.

Fr. von Essen

Ordf. för Svenska Bibelsällskapet.

W. Rudin

f. d. Professor. Ordf. i föreningen Sv. Folkskolans Vänner.

Aug. Qvennerstedt

f. d. Professor.

Fredrik Lundgren

Seminariektor.

Axel Ihrmark

Sekr. i Sv. kyrkans missionsstyrelse.

Axel Blomqvist

Överlärare vid Hedv. Eleonora och Oskars folkskola i Stockholm.

Gustaf Uggla

Generalmajor.

Chef för II arméfördelningen.

Emil Melander

Överste.

Ordf. i K. F. U. M. i Stockholm.

Anna Roos

Ordförande i Kristliga Föreningen af Unga Kvinnor.

Olof Holmström

Prof. i praktisk teologi vid Lunds universitet. Ordf. i A. S. P:s styrelse för ungdomsvård.

H. B. Hammar

Kontraktsprost.

Ordf. i Nordiska Bibelföreningen.

O. v. Feilitsen

Ordf. i kommittén för Sv. Missionen i Kina.

Fru Anna Pettersson

f. d. Lärarinna.

Ordf. i Lärarinnornas Miss.-förening.

Johannes Kerfstedt

Rektor vid Fjellstedtska skolan i Uppsala.

Fredda Hammar

Ordf. i Kvinnliga Missionsarbetare.

K. A. Wik

Metodistpastor.

E. L. M. Hedin.

Godsägare.

Ordf. i Helgelseförbundet.

Enar Sahlin

Lektor vid Högre Realläroverket å Norrmalm, Stockholm.

Efraim Sandblom

Apotekare, Jönköping.

Vördsamt bedes, att även andra tidningar, som gilla saken, intaga ovanstående upprop.

PROGRAM för Järnvägsmännens Missionsmöte

Immanuelskyrkan i Halmstad

lördagen den 25, söndagen den 26 och måndagen
den 27 juli 1908.

Lördagen den 25 juli.

- Kl. 6 e. m. Välkomsthälsning, enskilt sammanträde och bönemöte.
» 8,30 » Offentligt möte med föredrag av flera järnvägsmän.

Söndagen den 26 juli.

- Kl. 8 f. m. Morgonbön. Fortsättning av föregående dags enskilda förhandlingar. Beslut om nästa mötesplats m. m.
Kl. 10,30 f. m.—1 e. m. Uppbyggelseföredrag av järnvägsmän i de flesta predikolokaler i staden.
» 1—4 » Gemensam middag å Restaurant Standard å kr. 1: 75.
» 5 » Uppbyggelseföredr. i Immanuelskyrkan.
» 8 » Gemensam tesupé å Standard å 75 öre.

Måndagen den 27 juli.

- Kl. 8,30 f. m. Utfärd till Stadsberget. Frukost å Standard kl. 10 f. m. å 1 kr.

Observera!

1. Anmälningar om logi, gemensamma middagen och tesupén insändas *senast* 8 dagar före mötet till predikanten E. Friman, Halmstad.
2. Inträdeskort till restauranten vid gemensamma middagen erhålles å mötets exp., men avgiften erlägges vid biljettluckan, då kortet företes.
3. Mötets expedition blir i Immanuelskyrkans lilla sal.

Diskussionsämnen.

1. a) Joh. 9: 4. b) Joh. 6: 28.
2. Rom. 1: 16.

Blekinge Ansgariiförening håller missionsmöten på följande tider och ställen:

Juli 5 Gisslevik.	Aug. 16 Bökevik.
» 12 Tving.	» 23 Eringsboda.
» 12 Farslycke.	» 23 Hallabra.
» 19 Hasslä.	» 30 Galleryda.
» 26 Fridlefsstad.	Sept. 6 Ysane.
Aug. 2 Nettraby.	» 13 Aspö.
» 3 Senoren.	» 20 Gökadal.
» 9 Nögesund.	

Kollekter upptagas för Ansgariiföreningen.

Å styrelsens vägnar:

L. P. Andersson.

Sitt sommarmissionsmöte avhåller Sandarne Kristna Friförsamling den 11 och 12 juli.

Talare bliva lektor Waldenström, pred. J. Forsell, Mariefred, och Krusey, Ala.

A. M. Karlstedt.

Predikantmöte hålles i *Limhamn* den 20 och 21 augusti med början första dagen kl. 10 f. m. Predikanter och församlingstjänare inom elfte distriktet inbjudas. Frågor för mötet insändas till undertecknad före den 1 augusti. Anmälan om deltagande i mötet göres i god tid till predikant Ture Danielsson, *Limhamn*.

Skånes predikantförbund håller enskilt möte på samma ställe den 19 augusti med början kl. 10 f. m.

Resekostnaderna fördelas lika.

Enligt uppdrag

O. N. Thomson.

Missionsmöte hålles i Säterdalen sönd. den 12 juli med början kl. halv 11 f. m.

Predikanterna P. Olsson, Gäfle, J. Lindén, Leksand, J. A. Lindberg, Hedemora, och A. Wester, Gustafs, väntas.

Missions- och Ungdomsmöte hålles i Tystberga söndagen den 19 juli.

Örebro läns kristliga Ungdomsförbunds stora religiösa ungdoms-, nykterhets- och fosterländska länsmöte hålles i Örebro å Stora holmen söndagen den 26 juli.

E. Ungerth.

Ungdomskonferenser hållas på *Gotland* den 26 juli, i *Norrtelje* den 1 augusti och för Skärgården i *Ahlsvik* den 9 augusti.

L. W. Nordkvist.

Västmanlands Ansgariiförening håller sin årsfest i *Skinnskatteberg* den 11 och 12 juli. Styrelsesammanträde den 11:te kl. 4 e. m. Missionsmötet börjar kl. 10 f. m. söndagen den 12. Säsom predikanter väntas O. Olofsson, Kristinehamn, Ax. Modig, Eskilstuna, C. F. Nyström och W. Zander, Västerås, m. fl.

Enligt uppdrag

J. A. Lindblad.

Norsk-svenska Ungdomsmötet hålles i Tromsø, Norge, den 11—13 juli. Ångbåt avgår från Narvik till Tromsø den 10 juli kl. 11 e. m.

Välkomna med till mötet!

O. Funke.

Korså missionsförening har sitt missionsmöte söndagen den 19 juli och på samma gång sitt 25-årsjubileum.

Predikanter för mötet bliva L. J. Vidlund från Vad och R. Liljenstrand från Svärdsjö.

J. J. Hägerström,

Korsån.

Stort Ungdomsmöte hålles i Hjo (vid Hammarn) söndagen den 12 juli. Redaktör C. Boberg, predikanterna L. Östergren från Alingsås och L. Breum från Tidaholm m. fl., samt Hjo Brödräfsamlingens sångkör medverka.

Missionsmöte hålles i *Vaxholms missionshus* söndagen den 19 juli med början kl. 11 f. m. Flere främmande talare.